

สติเป็นตัวรู้ ปัญญาตัวละ

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

ที่นี้ต่อไปพากันตั้งใจจะได้ นำอุบายธรรมะคำสอนขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฉะนั้นให้สาธุชนพุทธบริษัท
ทั้งหลายที่มีความเชื่อความเลื่อมใสให้พากันเสียสละการงาน
วันนี้เป็นวันอาทิตย์แต่ว่าพวกเราปัญญา มีปัญญาดีพิเศษ
ได้มาสร้างเหตุแห่งความพ้นทุกข์ คือทาน ศีล ภาวนา, ศีล สมาธิ
ปัญญา ซึ่งตรงกันข้ามกับคนไม่มีปัญญา วันอาทิตย์เข้าบารมีเข้า
ช่อง กินเหล้าเมาสุราเฮฮา พวกนี้ตายตกนรกหมด

พวกเราเป็นผู้ที่มีปัญญา ฉะนั้นเบื้องต้นจะเล่าความจริง
ประจำโลก เรื่องของจริงประจำโลกนั้นมันมีอยู่สามอย่าง ที่เวลา
ผู้ใดตายก็ดี พระตายก็ดี คนตายก็ดี นิมนต์ไปสวดกุสลา มาติกา
นั่นแหละ กุสลา ธรรมมา อกุสลา ธรรมมา อัมพะยากะตา ธรรม
มา อันนี้เป็นธรรมของจริงอยู่ในโลก ใครจะรู้หรือไม่รู้ ใครจะ
เรียนหรือไม่เรียน ก็มีประจำอยู่ ไม่เรียนก็มี เรียนก็มี จะจดจำก็มี
ไม่จดจำก็มีประจำอยู่ทุกคนที่เราเกิดมา

ฉะนั้นจึงว่าเป็นธรรมที่ประจำโลกและเป็นธรรมที่แน่นอน
ที่สุด ท่านเปรียบเทียบให้ฟังอย่างนี้ว่า ตัวกุศล ธรรมานั้นเป็น
ฝ่ายกุศล ตัวจริงมันก็ได้แก่กายสุจริตนั่นแหละ **ตัวกุศล ธรรมา
จริง ๆ คือตัวสุจริตนั่นเอง สุจริตกาย สุจิตตวิจิ สุจิตตมโน**
สุจริตนี้แหละ นี่ตัวกุศล ธรรมาแท้ กายสุจริตที่เราการรักษาศีล
ภาวนาเช่นว่า กำหนดอานาปานสติ ลมเข้าพุทโธ ลมออกพุทโธ
จิตเป็นหนึ่ง ขณะนั้นโลกก็ไม่มี โกรธก็ไม่มี หลงก็ไม่มี ไม่มีอะไร
ใจเป็นหนึ่งแนวแนวอยู่นั่นแหละ เป็นตัวกุศล ธรรมา เป็นฝ่าย
สุจริต

กายก็ไม่ได้ไปกินเหล้าเมาสุรา ไม่ได้ว่าใคร วจีก็ไม่ได้ไปด่า
ใคร นั่งเงียบ ใจก็ไม่ได้คิดอิฉาพยาบาทใคร ไม่ได้โลภอยากได้
ของใครในขณะนี้ ใจปล่อยวางเป็นกลางหมด ก็คือว่าการที่จะ
ทำสมาธิ จิตปล่อยวางเป็นกรรมฐานได้ มันต้องสละอารมณ์
ตั้งแต่เราตั้งใจมานั่นแหละ เราต้องสละอารมณ์ สัญญาอารมณ์
มาแล้ว วันนี้เราจะตั้งใจปฏิบัติบูชา เพื่อถวายองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าหรือถวายครูบาอาจารย์ เพื่อบูชาคุณของบิดา

มารดา ครูบาอาจารย์ และบูชาคุณของในหลวงด้วย ที่ท่านมา
เชิดชูวัดปทุมฯเนี่ย เพราะวัดปทุมฯนี้เป็นพื้นฐานที่ดีมากที่สุด ไม่
มีวัดใดในกรุงเทพมหานครเนี่ย ไม่มีวัดใดเป็นพื้นฐานวิปัสสนา
มาเป็นลำดับ

ตั้งแต่อาจารย์หนู (หนู จิตปุณฺโณ) พระครูคุณพิศาลเถระ
เป็นคนเมืองอุบลฯ ฉะนั้นจึงว่าเจ้าคุณองค์เนี่ย เป็นสมภารมา
เนี่ย เป็นผู้ปฏิบัติกรรมฐานภาวนา เป็นผู้สร้างบารมีเดินธุดงค์
กรรมฐานภาวนากับหลวงปู่มั่น ปฏิบัติมาหลายปี ต่อมาท่านก็
เฒ่าแก่ ๘๐ ตาย ต่อมาก็เจ้าคุณมหาไฮม ก็เป็นคนเมืองอุบล
เหมือนกัน มาสืบนั่งกรรมฐานภาวนา หลวงตาองค์เนี่ยมา นั่งกับ
เจ้าคุณไฮม นั่งกรรมฐานภาวนาอยู่เนี่ย วัดปทุมฯเนี่ยหลายครั้ง
ท่านพานั่ง มาแล้วท่านพานั่ง นั่งหลายชั่วโมงนะ พานั่ง เคยมา
นั่งภาวนา

ต่อมาก็เจ้าคุณไฮมก็สิ้นสังขารตายไป ได้ชักชวนญาติโยม
นั่งกรรมฐานภาวนาทั้งในกรุงเทพและที่อื่นแถวจังหวัด
กำแพงเพชร แถวชัยนาท เยอะแยะหลายแห่งที่นครสวรรค์

อำเภอ? ก็มีหลายแห่งที่ท่านไปสร้างวัดสร้างวา นั่งกรรมฐาน
ภาวนาวัดเขาชายธงอันมีภูเขอันสวยงามเย็น ฤดูร้อนก็ไม่ร้อน
เขาชายธงนั้นนะ ฤดูร้อนนี้ไปนั่งลมพัดเย็นสบาย ไม่ต้องเปิดแอร์
อย่างนี้เป็นต้น หลวงตาก็คเคยไปนั่งภาวนาร่วมกันกับเจ้าคุณ
โฮมนะ

ต่อมาเจ้าคุณโฮมตาย มหาเถรต่อ ท่านมหาเถรมาต่อ
สนใจนั่งกรรมฐานภาวนา สุดนี้ก็เลยในหลวงเลยก็รู้ เลื่อมใสใน
การนั่งภาวนาด้วย เพราะในหลวงนั้นภูมิพลอดุลยเดชปิย
มหาราชนี้ ท่านชอบนั่งภาวนา วันหนึ่งสองชั่วโมงบ้าง สาม
ชั่วโมงก็มี ทุกวันหาโอกาสนั่งกรรมฐานภาวนา ตลอดที่สุดใน
หลวงนั้นท่านถือว่าเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ไพบูลย์ สุ่มังคโล ซึ่ง
เป็นลูกศิษย์หลวงตาเนียแหละ แต่ว่าในหลวงยอมเป็นลูกศิษย์
อาจารย์ไพบูลย์ สุ่มังคโล และก็ได้สมณศักดิ์ไปจากวัดนี้แหละ
พระปัญญาวิศาลเถระนะ ท่านเป็นเจ้าคุณ พระราชาคณะสืบมา
ก็เลยสุดท้ายเนียก็เลยเป็นวัดกรรมฐานกลางเมือง ป่าอุดมร่มรื่น

อาตมาก็่น่าปีติยินดีว่่า บุญบารมีสถานทีนี้เคยมานั่งภาวนา
ภาวนาจิตสงบดีเหมือกัน ทีนี้สถานทีภาวนามาตลอด

ต่อมาเหตุนี้จึงว่่าคุณทีก็เลยเป็นหลักฐานพยาน อาจารย์
มหาถาวร จิตตถาวรเ็นเย สมชื่่วว่่าจิตตถาวรเ็นเย ยึดมั่นในคำสอน
ของพระพุทธเจ้า และกัมั่นในการปฏิบัติกรรมฐานภาวนา อันนี้ก็
ขออนุโมทนากุศลผลบุญกับท่านด้วย และกัขอเทพเจ้าเหล่า
พระธิดาภุมเทวอ รุกขเทวดอ ปัพพัตถ์ฐเทวอ บุญบารมีเหล่านี้จึง
มาดลบันดาล ให้จิตพระมหาถาวรมั่นหนักแน่นเหมือนภูเขา ไม่
หวั่นไหวต่อไปจนตลอด อันนี้เ็นความยินดี เป็นคำอธิษฐาน
ช่วยจิตให้มั่นคงถาวรไม่หวั่นไหวในโลกธาตุ เพราะว่่าผู้ใดทำดี
มากมาย มั่นกัมากเป็นธรรมดอ ทำดีมาก สร้างความดีมาก มาร
มั่นกัมากเป็นธรรมดอ คลุกคลีกัน

ฉะนั้นหลวงตาก็เลยคิดจะอธิษฐานไว้ให้ใจของท่านมั่นคง
เหมือนกับภูเขา ลมพัดมาทำไดย่่าไปตามโลกตามเขา หนัก
แน่นต่อศีลธรรมคำสอนตลอดไปจนอวสาน ฉะนั้นอันนี้ก็เ็น
หน้าที พุดให้ฟังความเป็นมา พวกเรานีไซคดเ็นะ ไม่ต้องไปไกล

มาวัดสระปทุมนี้ก็ได้อะ มาฟังเทศน์ฟังธรรมกรรมฐานภาวนา ครู
บาอาจารย์ชี้ช่องทาง แปลว่ามีบุญมาก มีบุญหลาย ฉะนั้น
จึงว่า ที่นี้ต่อไปก็พากันตั้งใจ คำว่าฟังธรรม ฟังธรรมให้ใจอยู่ใน
ธรรม ฟังธรรมใจอยู่ในธรรม ใจอยู่ในธรรม ใจอยู่ในศีล มั่นใจอยู่
ในธรรม อยู่อย่างไร ธรรมคืออะไร ธรรมก็คือลม ลมก็คือธรรม
วันนี้เบื้องต้นก็จะว่าอันนั้นก่อน จะว่าคนกับธาตุ

คนกับธาตุเนี่ย คำว่าคน คำว่าธาตุ มันอันเดียวกัน คนก็
อาศัยธาตุ ธาตุก็อาศัยคน ปนกันอยู่ คำว่าธาตุคือดิน น้ำ ไฟ ลม
อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ ฉะนั้นคนกับธาตุเนี่ยมาที่เดียวกัน
คนอาศัยธาตุ ธาตุก็อาศัยคน เหตุนี้ผู้ไม่มีปัญญาจึงมาหลง
ธาตุ มายึดมั่นถือมั่นอยู่ในธาตุในชั้นนี้เนี่ย มาหลงไหลใฝ่ฝันว่า
ธาตุเป็นของเราแท้ คือธาตุดินเป็นของเรา เช่นผม ขน เล็บ ฟัน
เนี่ย ถือว่าเป็นของเรา ถือธาตุน้ำว่าเป็นของเรา ถือธาตุไฟว่า
เป็นของเรา ถือธาตุลมว่าเป็นของเรา ตลอดที่สุดถือว่าวิญญาณ
นี่เป็นของเรา อากาศธาตุ วิญญาณธาตุเนี่ย คนกับธาตุมันมา
จากที่เดียวกัน จึงว่าคน มันปนอยู่หลายอย่าง ดิน น้ำ ไฟ ลม อ

กาสธาตุ วิญญาณธาตุ เนี่ยเหตุ^๑นั้นผู้ไม่มีปัญญา ไม่มีปัญญา
ไม่มีวิชา ไม่มีศรัทธา จึงไปยึดถือคน^๑นั้นแหละ ยึดถือคนก็ยึดถือ
ก่อนธาตุคือ ดิน น้ำ ไฟ ลมเนี่ยแหละ

ฉะนั้นทางพุทธศาสนานั้น เฝ้าให้มาแยก คือเบื้องต้นแรกก็ทำ
ให้เป็นสมณะก่อน จิตตั้งมั่น^๑นั้นแหละ ทำให้จิตตั้งมั่นเป็นสมณะ
ก่อน เรียกว่าลมเข้าพุทโธก็รู้ ลมออกพุทโธก็รู้ แล้วก็ปล่อยวาง
สัญญาต่างๆภายนอกหมด ไม่เอาอะไร เป็นแต่เพียงกำหนดรู้
อย่างเดียว ยกตัวอย่างเช่นว่า เราหลับตาแล้วไม่เห็นอะไร มีแต่รู้
อย่างเดียว นั้นตัว^๑รู้^๑นะ ตัวผู้^๑รู้คือใจ แต่ว่ามันรู้ ตัว^๑รู้^๑นี้แหละ มันรู้
ธรรมดา^๑กับสัญญา สัญญากับวิญญาณ มันรู้ยึด^๑รู้^๑ถือ^๑ รู้ว่าเราว่า
เขา ว่าตนว่าตัว ว่าดีว่าชั่ว มันก็เลยเป็นทุกข์ มันรู้ยึด^๑รู้^๑ถือ^๑ เป็น
อวิชชา

ฉะนั้นเรา^๑นั่งหลับตาแล้ว ไม่เห็นอะไร มีแต่รู้^๑อย่างเดียว มีแต่
รู้^๑ แต่เราก็มายึดถือตัว^๑รู้^๑เนี่ยแหละ ตัว^๑รู้^๑คือนามคือใจ^๑นั้น^๑นะ คือ
วิญญาณ วิญญาณมัน^๑ก็^๑รู้^๑ รู้^๑ยึด^๑รู้^๑ถือ^๑ รู้^๑รัก^๑รู้^๑ชัง^๑ รู้^๑ว่าอัน^๑นั้น^๑สิ่ง^๑นี้^๑เป็น
ของเรา คือดวงวิญญาณ **จักขุวิญญาณ**ว่าตาเป็นของเรา **โสต**

วิญญาณว่าหูก็เป็นของเราอีก **ขานวิญญาณ**ถือว่าจมูกก็ว่า
เป็นของเรา **ชีวหาวิญญาณ** ลิ้น เป็นของเรา เป็นเช่นนี้ ชิวหา
วิญญาณถือว่าลิ้นในปากถือว่าเป็นของเราอีก **กายวิญญาณ**ถือ
ว่ากายเป็นของเราอีก **มโนวิญญาณ**ก็ถือว่าใจเป็นของเราอีก นี่
มันรู้เหมือนกัน ไม่ใช่ไม่รู้ แต่ว่ารู้อันนี้มันเป็นรู้ยึดรู้ถือ รู้โลก รู้
โกรธ รู้หลง รู้แต่มันละไม่ได้ รู้แต่วางไม่ได้

เมื่อรู้ปล่อยวางไม่ได้ มันก็ไม่มีความสุข เหมือนเราหาบ
หาบไม่มีที่วาง ตายหละ หลังคตตาย หาบวางไม่เป็น วางหาบ
ไม่ได้ มีแต่หาบเรื่อยก็เป็นทุกข์อยู่เรื่อยไป หัดวาง หัดละ หัด
ปล่อย หัดวาง เมื่อวางหาบเมื่อใดได้ เราก็เป็นสุขสบาย เหมือน
เราหาบของหนักๆ ไปถึงที่ร่มไม้ก็ปล่อยวางหาบออกจากบ่าของ
เรา นั่งอยู่ใต้ร่มไม้ ต้นโพธิ์ต้นอะไรก็ตาม ลมพัดมันเย็นสบาย ใจ
ของเราวางหาบหมด รูปร่างทุกอย่างหาบภาระทางโลก หาบวาง
หมดเพราะเรามองเห็นแล้วว่า เราเกิดมาก็เกิดมาคนเดียว แก่คน
เดียว เจ็บคนเดียว ตายคนเดียว เกิดมาก็มาคนเดียวไม่ได้อะไร
ซักอย่าง เกิดมาคนเดียวแต่ตายก็คนเดียว เจ็บปวดทุกขเวทนา

เราก็เจ็บคนเดียว คนอื่นจะมาช่วยไม่ได้ เอามาให้ก็ยาแก้กิน
บางทีก็ระงับได้ชั่วคราวชั่วคราวก็เกิดขึ้นอีก

ฉะนั้นสุดท้ายเราทุกคนๆที่เกิดมา ที่มานะมันได้ แต่ไปไม่ได้
มาได้อะไร คือทุกคนๆได้มา กรรมมา คนเราทุกคนมันกรรม
ทั้งนั้นแหละ เกิดมาบุคคลใดจะไม่มีกรรม ไม่มี นอกจากผู้ที่มี
บุญ พระพุทธเจ้านั่นแหละ เกิดมาไม่มีกรรม นอกนั้นเกิดมาแล้วก็
กรรมทั้งนั้น แต่ว่าช้าหรือเร็ว เกิดมากำ กำมือทั้งสองมือเลย
แล้วค่อยแบทีหลังออก หลายวัน บางคนก็หลายวัน บางคนนี่ไม่
ยอมแบ แม่เอาน้ำมันมาทา ดั่งนิ้วมือออก มันยึดแล้วมันกำเข้า
อีก มาทาอีก นี่เพื่อนว่าคนพวกนี้มันหนานะ หนา ยึดมันสำคัญ
หนา เมื่อเวลาทำความชั่วก็ไม่ยอมละ ว่าถึงไม่ดีก็ไม่ยอมละ มัน
กำอยู่นั้นแหละ

ถ้าผู้ใดบางคนเกิดมาไม่ทันสองวัน แบเลย ไม่ต้องแม่เลย
แบเลย เราทุกคนๆกำมาทั้งนั้น เบื้องซ้ายก็กำ เบื้องซ้ายกำบาป
เบื้องขวากำบุญ บางทีมันเบื่องขวากำบาปนะ กำบาปมากกว่า
กำบุญ ฉะนั้นชวนไปทำบุญยาก ติดนั้นติดนี้ แต่ว่าไปดูลิเกละคร

หรือไปนั่งเฉยๆคุยกันนี่ สามชั่วโมงก็ไม่ว่าอะไร แต่เวลานั่งภาวนา ฟังเทศน์ฟังธรรมนี่ บางคนนี่ ๓๐ นาที ๔๐ นาทีก็สู้ไม่ไหวแล้ว เนี่ยคนเรานั้นโง่ ความโง่ความหลง ความมืดความดำ อย่างนี้เป็นต้น เพราะไม่รู้จักแก้ ไม่รู้จักเอาชนะเจ้าของ

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้หาอุบายชนะเจ้าของนะเป็นเลิศ ท่านว่า **อตตา หเว ชิตํ เสยโย** ชนะตนนั้นแหละดีที่สุด ชนะคนอื่นหมิ่นแสบก็ไม่มีความหมาย ชนะตนนั้นเลิศที่สุด พระพุทธเจ้ามีพระยาองค์หนึ่งไปสู่สงครามมา ชนะสงครามดีใจ เอ๊ย!

พระพุทธเจ้าว่า ชนะทางนอก ชนะทางนอกยกย่อมือเวรก่อกรรม แล้วก็ไม่พ้นทุกข์ พระพุทธเจ้าว่าสู้ชนะตนไม่ได้ ผู้ใดชนะกิเลสได้ ผู้นั้นเป็นผู้ชนะอันเลิศ อย่างโยมมาวันเนี่ยแปลว่าเราชนะ นอนอยู่ในบ้านดูโทรทัศน์ เขี่ยดแข็งเขี่ยดขา จะกินอะไรจะโกย อะไรก็ตาม จะมามันต้องมีระเบียบ อดทน นั่งเป็นระเบียบ พุดก็ไม่ได้พุด ไม่ต้องพุดต้องคุย สนทนากันเล่นว่ากันเล่น นั่งก็มี เรียบร้อย จะนั่งปรัมประไม่ได้ นั่งเรียบร้อยอดทนต่อสู้ นี่แปลว่า

เราชนะตมมา เราชนะน้อยๆ ก็ยังมีประโยชน์มีคุณค่า ดีกว่าเรา
ปล่อยไปตามประสาใจของเรา

เพราะใจนั้นหาสาระแก่นสารไม่ได้ วันหนึ่งมันคิดก็ปะทะก็
ไม่รู้ คิดเรื่องดีคิดเรื่องชั่ว คิดเรื่องภายนอกทั้งนั้นแหละ จะเข้ามา
รู้เจ้าของนี่ไม่ค่อยมี ฉะนั้นถ้าไม่รู้เจ้าของ ไม่ดูตัวร่างกายของเรา
ก็แปลว่าคนนั้นไม่เข้ามาหาธรรม เพราะธรรมก็คือรูปร่างกาย
รูปธรรมนามธรรมเนี่ย ตัวเราเป็นก้อนธรรม ก้อนทุกข์ก้อนธรรม
มาเห็นทุกข์เห็นภัยในการมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย ทุกข์
ยากลำบาก อย่างที่เราเงินลอยหรืออะไรซักอย่าง ทุกลำบาก
ตรากตรำ เงินไม่พอไม่มีสตางค์ใช้ขาดทุน ทุกข์ลำบากตรากตรำ
วุ่นวาวุ่นวายอย่างนี้เป็นต้น ทรมานทนทุกข์

ถ้าเราเกิดอยู่นี้ก็ทนทุกข์ต่อไปอีก เพราะสัตว์ทั้งหลายที่จะ
หันเข้ามาหลับตาดูเจ้าของ พุทโธรู้เจ้าของ ธัมโมรู้เจ้าของ ตัว
ของเราเนี่ย ยาก มันรู้แต่ภายนอก คนนั้นว่าอย่างนี้ คนนี้ว่า
อย่างนั้น คนว่าดีก็ชอบ คนว่าไม่ดีก็เกลียดชัง อย่างนี้เป็นต้น นี่
เพื่อนว่ามันไม่เที่ยง เหตุนั้นทางพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสียสละทาน จาโคจาคะนั้นนะ จึงว่า **ทานเนนะ สุขะติง ยันติ** ท่านว่าบุคคลสละได้ สละทาน เช่นว่าวันนี้เราทานได้ เคยไปเที่ยวเข้าบาร์ หรือไปสุหรานาวิกัทานหมด ทานเข้าชะ ทานแปลว่าเสียสละ ทาน เราเคยไปเที่ยวกับเพื่อนกับฝูง สนุกเฮฮาม่วนไปชั่วครู่ชั่วคราวรอวันตาย เรากัทานชะ นี้เราทานเสียสละจึงได้มานั่งกรรมฐานภาวนาเนี้ย เมื่อจิตสงบก็เป็สุขจริงๆ **ทานเนนะ สุขะติง ยันติ** เพิ่นว่า **ทานเนนะ โภคะสัมปะทา**

เมื่อมีศีลมีธรรมแล้ว มันก็เป็คู่กันมา เมื่อมีศีลมีธรรมมันก็มี เพราะเป็อริยทรัพย์ ศีลเป็อริยทรัพย์ ทานก็เป็อริยทรัพย์ เมื่อมีอริยทรัพย์แล้ว โภคทรัพย์มันก็เกิดขึ้น เมื่อไม่มีอริยทรัพย์ โภคทรัพย์มันก็ไม่เกิด อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นจึงว่า **ทานเนนะ สุขะติง ยันติ ทานเนนะ โภคะสัมปะทา** บุคคลเสียสละการให้ก็นำมาซึ่งความสุข บุคคลสละการให้ชั้นสองขึ้นมาอีก ก็เป็ความสุขรวยขึ้นมา เพิ่นว่า ให้ทานแล้วมีความสุข ให้ทานแล้วมี

ความสบาย ให้ท่านแล้วดับทุกข์ได้ คือท่านหมด ท่านหมดไม่
เอาอะไรชักอย่าง

แต่เดี๋ยวนี้คนมันเอา ถ้าเอามันก็เป็นทุกข์ ถ้าไม่เอามันก็
สบาย ฉะนั้นส่วนการให้ท่าน ให้ท่าน รักษาศีลภาวนา ทำคุณ
งามความดี ให้เอาศีลเอาธรรม มันก็ยังทุกข์อยู่เพราะเอาอยู่ ยัง
หาบอยู่ บัดนี้ไม่เอาอะไรชักอย่าง ปล่อยวางหมด เป็นแต่เพียง
กำหนดรู้ดูใจของเราอย่างเดียว ใจของเรา ดูมันมีพุทโธมัย มีพุท
โธหรือไม่ตั้งอยู่ในพุทโธ พุทโธลมเข้าก็รู้ พุทโธลมออกก็รู้ ถ้าใจ
มันอยู่ในพุทโธในลมเป็นหนึ่ง มันก็เย็นสบาย ลมนั้นนะไม่เจ็บ
แข็งเจ็บขา ไปถามมันเถอะ ลมเอ๋ย เจ้าเจ็บแข็งเจ็บขามั้ย เจ้า
ทุกข์มั้ย มันไม่ทุกข์นะ ลมเขาไม่ทุกข์ เขาไม่เดือดร้อน แล้วเขาก็
เย็นสบาย

ฉะนั้นเมื่อใจของเรารวมอยู่ในลมเป็นหนึ่ง ที่พระพุทธรเจ้า
กล่าวว่า**เอกัคคตารมณ์**นั้นแหละ จิตเป็นหนึ่งสงบแน่นอน มัน
เย็นสบาย นี้ก็เพราะการให้ของเรา ถ้าเราไม่เสียสละทาน ไม่ให้
อย่างที่ว่าให้สมบัติโลกหมด ไม่เอา เพราะสมบัติโลกนี้ไม่เที่ยง

ແທ້ແນ່ນອນດັ່ງທີ່เราประสบอยู่ ต่อไปไม่ใช่แค่นี้ มากขึ้นกว่านี้อีก
มากขึ้นกว่านี้อีก นี่พอดีเราก็จะตายจากมันไป ตายก็ไม่ว่า แต่ว่า
ตายด้วยไม่ได้ทำคุณงามความดีมันก็ไม่มีความหมาย

ที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์สัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าว
ว่า คนมีอายุยืนตั้งหมื่นปี แต่ไม่มีการสร้างคุณงามความดี ให้
ทาน รักษาศีล เจริญกรรมฐานภาวนาก็ไม่มีความหมายในชีวิต
ที่ยืนยาวนั้น มาแต่เพียงมาทนทุกข์ทรมาน หาอยู่หากินหาอยู่ บ่
ได้กินก็จะตาย กินแล้วไม่ได้ถ่ายก็จะตาย เป็นทุกข์ มีแต่เรื่อง
ทุกข์ทั้งนั้นเดือดร้อน ร้อนก็จะตายมันทุกข์ หนาวก็จะตาย มัน
ทุกข์ มันยังอย่างอื่น โรคภัยอย่างอื่นเกิดอีกเยอะแยะมากมาย
ก่ายกอง ทนทุกข์เวทนา ความแก่ก็ตีใจมตีเข้าไปทุกวันๆ ความ
เจ็บก็ไล่เข้าไปทุกวันๆ ความตายเราก็เดินไปสู่ความตายทุกวัน
ทุกนาที ทุกชั่วโหม่ง ตายเข้าโลงอำปากก็หวน เอาไปเผาก็เป็น
ขี้เถ้าหมด บ่มีอะไรได้ชักอย่าง บ่มีผู้ใดได้ ว่านั่นเราได้ว่านี่เราได้
สุดท้ายไม่มีผู้ใดได้ เกิดมายังได้ร่างกายสังขาร ขาสอง แขนสอง
ศีรษะหนึ่ง มาเลี้ยงมัน ทนทุกข์เวทนา ให้กินดี ให้นอนดี ให้อยู่ดี

ขนาดไหนก็ตาม มันก็ไม่ยินดีกับเรา มันก็แก่ไปทุกวัน เจ็บไปทุก
วัน ตายไปอย่างนี้เป็นต้น ไม่ยินดีที่เราทนทุกขเวทนา หาอยู่หา
กินมาเลี้ยงก่อนสังขาร ก่อนธาตุ คือตัวของเรานี้แหละ ก่อนคน
ก่อนธาตุนี้นทนทุกขเวทนา

เหตุนี้ทางพุทธศาสนาจึงว่า ตัวธาตุกับตัวคน คนกับธาตุ
มันก็อันเดียวกัน เพราะเรามายึดถือก่อนธาตุเนี่ยแหละ ว่าเป็น
ตนเป็นตัว เป็นเราเป็นเขา คือธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม เช่นผม ขน
เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก น้ำลาย น้ำเลือด น้ำหนอง ผุพอง
เปื่อยเน่าเวลาเป็นบาดเป็นแผล ความร้อน ความแฉะร้อน ความ
ร้อน ไฟที่เผาอาหารให้ย่อย ไฟยังกายให้ทรุดโทรมอย่างนี้ ไฟยัง
กายให้กระวนกระวาย ไฟให้อุ่นอยู่ได้พอเป็นสุขคราวหนึ่งๆ มันก็
ไม่เที่ยง เดียวก็เกิดเดี๋ยวก็ดับได้ อย่างนี้เป็นต้น

แต่เรามาถือว่าอันนี้เป็นของเรา ก็แปลว่าถือสมบัติของธาตุ
ว่าเป็นตัวเป็นตนเป็นคนเป็นสัตว์ เป็นทุกข์ขบ่เน่ ฉะนั้นเมื่อเรา
ปล่อยลงไปเป็นธาตุจริงๆชื่อว่า ผม ขน เล็บ ฟันเนี่ย เมื่อมันไป
อยู่ในหน้าแผ่นดินอยู่เนี่ย เราก็ไม่ได้ยึดถือว่า ไม่รักมัน ไม่หลง

มัน รังเกียจมันเสียด้วย เมื่ออยู่ในศีรชะก็ว่างาม เอาออกไปแล้ว ก็ทิ้ง บางคนเอาไปทิ้งไปเผาไฟ พันก็เหมือนกัน หนังสือเหมือนกัน ออกไปจากตัวแล้วก็ไม่มีความหมายอะไร ไม่มีที่ไหนเป็นคน ที่ไหนเป็นสัตว์ ไม่มี เลือดหนังออกไปหมด ไปกองไว้ เลิกหนังออก ตัดนิ้วตีนนิ้วมือออกไปเป็นท่อนๆ อยู่ใครอยู่มันแยกออกไป ธาตุ สี่ ดิน น้ำ ไฟ ลม แยกออกไป กระจายออกไป ตัวตนคนสัตว์ก็ไม่มี ไม่มี เป็นแต่เพียงก้อนธาตุ

เราอาศัยก้อนธาตุดิน น้ำ ไฟ ลมนี้มาเกิด มาอยู่มาอาศัย เหตุนั้นเราจึงมายึดถือในก้อนอันนี้ ก้อนธาตุข้างนอก ก้อนธาตุข้างใน ที่ในทางพุทธศาสนา เพ็นเทศน์ไว้ในกุสลา มาติกา ว่า **หิ**
นา ธัมมา มัชฌิมา ธัมมา หรือว่า **อชฌัตตา ธัมมา**
พะหิทธา ธัมมา ดินภายนอก ดินภายใน ดินภายนอกเพ็นว่า ได้แก่พื้นแผ่นดินที่เราอาศัยนี้ก็เป็นทีอาศัยชั่วคราว ดินภายในคือร่างกายของเรา กว่างศอก ยาววา นี้เพ็นก้อนดิน ผมขน เล็บ พัน หนัง เนื้อ เพ็นก้อนธาตุ

เมื่อเรารู้เห็นว่าเป็นกัณฐะจริงๆ ตามหลักพุทธศาสนา
ว่า เห็นว่าวิปัสสนา วิปัสสนานี้แปลว่า ฝัน ฝันธรรมชาติ ฝัน
ประสาทของโลก ฝันโลก ฝันโลก คือโลกเขาวัว โลกนี้มีความสุข
ความสบาย ทางพุทธศาสนาว่า ไม่สุข มีแต่เรื่องทุกข์ สุขที่ไหน
ลองดูซิ บ่ได้กินก็เป็นทุกข์ บ่ได้นอนก็เป็นทุกข์ กินแล้วบ่ได้ถ่ายก็
เป็นทุกข์ ถ่ายแล้วไม่ได้กินก็เป็นทุกข์ มองไปมันมีความสุขเลย
เห็นว่า มหาทุกข์ มหาธาตุ

แต่ที่เราสำคัญมันหมายความว่าเพราะความหลงของสัตว์ ความ
หลงของคนจึงได้ก่อกรรมก่อเวร ทำบาปทำกรรมยึดถือ มาเกิด
มาแก่ มาเจ็บ มาตาย ทุกข์ยากลำบาก ทนทุกข์เวทนาอยู่นี้
พระพุทธเจ้าก็นิพพานแล้ว เข้ามาองค์ใดก็ยังไปไม่ได้ ยังมาเกิด
มาแก่ มาเจ็บ มาตาย มาทุกข์ยากลำบากตรากตรำ ทน
ทุกข์เวทนาหละ ตลอดที่สุดต่อมาอย่างที่ว่ามาเกิด เกิดขึ้นมา มี
เหตุต่างๆ โลกมันไม่เที่ยงแท้แน่นอน เกิดอย่างนั้น เกิดอย่างนี้
ทุกอย่างมันจะต้องเกิด มันจะต้องเป็นไปตามกระแสของโลก
ตามอยู่ในโลก ฉะนั้นสมบัติในโลกมันก็อย่างนี้แหละ สมบัติใน

โลกมันก็มีภัยอยู่ห้าหกอย่าง หนึ่ง อัคคีภัย โจรภัย ราชภัย
อุทกภัย วาตะภัย ทูพภิกขภัย แห้งแล้ง วิทยาศาสตร์ แผ่นดินไหว
แผ่นดินถล่ม แผ่นไหว ตายกัน แผ่นดินที่ว่าหนักแน่น
๒๔๐,๐๐๐ โยชนะ มันก็ไม่หนักแน่น ไม่เที่ยงแท้แน่นอน(เทพ
ขาดตอน)

มีศีลมีธรรมมานั่งกรรมฐานภาวนาอย่างที่พวกเรามานั่งใน
วันพระนี้ แปลว่าคนมีปัญญา คนมีศรัทธา เสียสละสมบัติของ
โลก สมบัติของโลกนี้ซี้ทุกซี้ยาก มีมากก็ทุกข์มาก มีน้อยก็ทุกข์
น้อย สมบัติของโลกนี้ สมบัติซี้ทุกซี้ยากจริงๆ เสียด้วย แย่งกัน
อยู่ แย่งกันกิน แย่งกันกินแย่งที่กันอยู่ แย่งคู่กันสวาท เอาละดี
กัน รักกัน ฆ่ากัน วุ่นวาวุ่นวาย นี่สมบัติซี้ทุกซี้ยาก พระพุทธเจ้า
เห็นว่าไว้นะ นี่พระพุทธเจ้าเห็นว่าไว้ เหตุนี้พระพุทธเจ้าจึง ไม่
เอาหละ ภูไม่เอาแล้ว พระพุทธเจ้าว่า เขาให้เป็นพระราชามหา
กษัตริย์ เป็นจักรพรรดิ เพื่อนก็ไม่เอา เป็นพระราชาก็ไม่เอา ให้
เป็นจักรพรรดิอีก อย่าเพิ่งบวชเถิด เป็นพระราชาเป็นจักรพรรดิ

มีอำนาจวาสนา พ่อก็ยินดีพอใจ ตระกูลก็ยินดีพอใจ แต่พระองค์
ไม่เอาแล้ว สมบัติชี้ทุกข์ชี้ยาก มีก็ยิ่งทุกข์มาก

เหตุนั้นต่อมาพระองค์ก็เสียดละ ออกไปบวช ไปบวชอยู่กับ
ดินกินกับหญ้า เอาท้องฟ้าเป็นหลังคา เอาแสงอาทิตย์พระจันทร์
เป็นไฟส่องไปมาในป่าในเขา สุดท้ายก็ไปนั่งภาวนาอยู่พื้นต้นไม้
ไม่มีอะไร พื้นต้นไม้ นั่งอยู่บนพื้นต้นไม้ เปล่งวาจาว่าสุข
หนอๆๆ

ที่นี้สงฆ์ทั้งหลายก็เข้าใจผิด คิดว่าพระพุทธเจ้าห่วง ห่วง
ปราสาทราชวัง ห่วงพิมพาราหุล ว่าเราอยู่เป็นสุข สงฆ์ทั้งหลาย
ก็สงสัยอย่างนั้น เข้าใจอย่างนั้น ก็เลยสนทนากัน พระพุทธเจ้า
เพิ่นก็อยู่ไกลอย่างเชียงใหม่ นั่นนะ เพิ่นก็มาทันที มาแล้ว ไม่ใช่
ไม่จริง ไม่เป็นอย่างนั้น เราอยู่ในปราสาทราชวังเป็นทุกข์ เรา
ออกมาไม่มีอะไรเป็นสุข เราไม่มีอะไรชักอย่าง ไม่กลัวเขาฆ่า ไม่
กลัวเขาตี เพราะไม่มีอะไรสมบัติ ไม่กลัว ไม่มีสมบัติ มีแต่รูป
ร่างกายที่ก็ต้องตายเน่าเป็นเถ่าเป็นถ่าน ท่านไม่มีอะ ไม่มีความ
โลก ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ไม่มีความรัก ไม่มีความชัง

ไม่มีความห่วง ความอาลัยในปราสาทราชวัง บริวารตั้ง ๕ ๖
หมื่นคน บริวารตั้ง ๕ หมื่น ๖ หมื่นคนนะ สนมนะ รูปหล่อๆ
ทั้งนั้น ไม่เอา มันบ่พ้นทุกข์ มันมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย
ทุกข์ยากลำบากตรากตรำอยู่ที่นี่ มันไม่มีที่สิ้นสุด เพื่ยมองเห็น
จากตรงนี้จึงได้ตัดสิ้นใจ

เนี่ยการเสียสละที่ว่า **ทาเนนะ นิพพุติง ยันติ** เพื่ยว่า ทาน
หมด พิมพา ราชกุล ปราสาทราชวัง ทานหมด มันก็เลยปลดทุกข์
ได้ **ทาเนนะ นิพพุติง ยันติ**

ศีลก็เหมือนกัน ศีลแปลว่าบุคคลที่มีศีลก็มีความสุข เพราะ
ศีลนั้นมีความสุขอย่างใด มีความสุขคือว่า ศีลกับตัวสติมันอยู่ใน
วงอันเดียวกัน มีสติลมเข้าพุทโธก็รู้ มีสติลมออกก็รู้ พุทโธๆ ใจ
อยู่ในลมเป็นหนึ่งใน เนี่ยหละศีลตั้งแล้ว นี่มันตั้งอยู่ในศีลนะ ตัวศีล
คือรูปร่างกายของเรา กว้างศอก ยาววา หนาคืบนี้ นี่เป็นก้อนศีล
ถ้าใจอยู่ในศีลเนี่ย ไม่ไปหมายสำคัญมันว่าเป็นตนเป็นตัว เป็น
นั่นเป็นนี่ เป็นนี่เป็นโน่น ใจมันมันอยู่ในตัวของเราเนี่ย ตั้งระลึก
รู้อยู่เนี่ย มันก็เป็นสุขสบาย เป็นสุขเย็นสบาย

นี่แหละ บุคคลที่มีศีลแล้ว ดับ ศีลแปลว่าตัด ศีลแปลว่าดับ
ศีลแปลว่าเย็น ตัด ตัดสิ้น ศีลอย่างสูงก็ตัด แปลว่าตัดนะศีลนะ
ตัดอะไร ตัดความโลภ ตัดความโกรธ ตัดความหลง ตัดความรัก
ความชังออกจากใจได้หมด ก็สบาย ศีลแปลว่าตัด ตัดสิ้น
เหมือนเราทางนอกตัดสิ้นไม่เป็นท่อนๆ เอามาทำหลังทำพื้น นี่
เป็นต้น ตัดมันขาดเป็นท่อนๆ หมด ตาย ศีลแปลว่าตัด ฉะนั้น
บุคคลที่จะมีศีลต้องตัด ถ้าไม่ตัดมันก็ติดอยู่นี่แหละ นโม
แปลว่านโมตัสสะ นโมตัสสะ พระพุทธเจ้าก็ให้ตัด แต่ว่านโมของ
เรามันเป็น นะโมติดสะ ไปติด

บางที่ภาวนาพุทโธๆก็เผลอไปติดหลานอีกแล้ว ภาวนา
พุทโธๆ ไปติดลูก ภาวนาพุทโธๆก็ไปติดอยู่นั่น ไปติดอยู่นี่ นี่เพิ่ม
ว่า ใจมันติด ใจมันติด ใจมันข้อง ใจมันคา ฉะนั้นในทางพุทธ
ศาสนานั้น เพิ่มให้มาทำใจให้มันชื่อ ชื่อตรง **อุชุปฏิบันโน** เนี่ย
ทำให้ใจชื่อตรง **สุปฏิบันโน** แปลว่าปฏิบัติดี ดีเพราะมีสติรู้ลม
เข้ารู้ลมออก ทำให้ใจตรง ถ้าใจมันตรงมันชื่อ เหมือนเล็บเราลาก
เหล็กเส้นหนึ่งมันชื่อมันตรง ลากไม่เถอะ มันไม่ติดที่ไหน ถ้า

เหล็กมันงอเป็นขอขึ้นมานะ ลากก็ไปติดนั่น ลากก็ไปติดนี้ เนี่ย
จิตมันคดมันงอเหมือนขอ เหมือนเราจิตมันคด ลากไปก็ไปติด
ลูกติดหลาน ติดทุกอย่าง เลยไปไหนไม่ได้ พญามัจจุราชก็หยิบ
คอไปซะ ตายไปเลยอย่างนี้เป็นต้น ไม่ได้ทำอะไรซักอย่าง สุดท้ายก็
หมดแค่กองไฟ

เพราะเราทุกคนๆเนี่ย มีหลวงตาเป็นต้น มันหมดไปนะ
สมบัติของโลก ข้าวไม่รู้ก็กระสอบแล้วเรากินไปนี่นะ หมดไป
ปลาหุบปุ้้มไม่รู้ก็เข่งแล้ว กินเข้าไป หมดไปๆ ถ่ายออกไป หมด
ไปๆๆ สุดท้ายก็ไปตายหมดแค่กองไฟ เผาเป็นขี้เถ้า **เตสั วุปล
โม สุขโ** (ความสงบระงับแห่งสังขารเหล่านั้น เป็นสุข จากคาถา
บังสุกุลตาย) หมดแค่นั้นนะ สมบัติโลก มันไม่มีที่ไหนหรอก
สมบัติโลก ความสุข ความสบาย ความรื่นเริงก็อยู่ในโลกนี้ ตาย
แล้วก็หมด ความรื่นเริงลุ่มหลงไหลในโลกนี้เท่าใดที่เรา
เพลิดเพลีนเหมือนพวกที่ว่าวันอาทิตย์ไม่เข้าวัดเข้าวานั้นนะ
ม่วน มันจะไปม่วนหม้อนอก (นรก) นะหลายแสนปี มันไปม่วน
หม้อนอก

คนบ่มีบุญมันก็ไปบาป เหมือนคนจนมันก็ไม่เงินก็ว่าคน
ทุกข์ คนมีแล้วมันก็หายทุกข์ คนไม่มีบุญมันจะไปไหน มันก็ไปสู
บาป ร้อยเปอร์เซ็นต์ ฉะนั้นความเพ็ดเพลิน ความม่วนอยู่ใน
โลกนี้เท่าใด จะไปทุกข์เศร้าโศกร้องไห้เสียใจในหม้อนสกก็
เท่านั้นแหละ หรือมากกว่านั้นสามเท่า สามเท่าณะ สามเท่า ไป
ร้องห่มร้องไห้ ไม่ได้กินข้าวกินเปล่า เป็นทุกขเวทนาอยู่ในหม้อน
สกณะ เป็นทุกขเวทนา หายหลงกินหลงนอน หลงกินหลงนอนอยู่
แค่กินแค่นอน ตายก็ไปหม้อนสก เป็นนรกหนอน ตัวใหญ่เท่าขา
นี้แหละ หนอนไม่ใช่ตัวน้อยนะ ไม่ใช่หนอนเมืองมนุษย์ตัวน้อยนิด
เดียว หนอนเมืองนรกตัวใหญ่เท่าขา เท่าคนเนี่ย

พ่อเพิ่นอาจารย์แวง พ่อหลวงปู่แวง ธนปาโล ไปตกหม้อ
นสกเป็นหนอนอยู่ตั้งหลายปี ตกนรกเป็นหนอนอยู่ตั้งหลายปีนะ
ตั้งเกือบยี่สิบปี สุดท้ายท่านอาจารย์แวงมาบวชเจริญกรรมฐาน
ภาวนากับหลวงปู่มั่น กับพระอาจารย์? แล้วก็มาหาหลวงปู่มั่นนั่ง
กรรมฐานภาวนาจนได้ศีลได้ธรรมดี จนพรรษาที่ ๑๖ เพิ่นบวช
อายุ ๑๙ พรรษาที่ ๑๖ ถึงได้ไปโปรดพระบิดาของท่าน ตายไป

ตกรนกรเป็นหนอน นรกรหนอนตัวใหญ่ทนทุกขเวทนาอยู่นั้นแหละ
ท่านไปโปรด เอ้อ พ่อเอี้ย มาตกรนกรหมกใหม่ ขออนุโมทนากุศล
ลูกเข้ามาบวชในพุทธศาสนา มันอยู่ในศีลเด้อ ให้อินดี
ต่อจากนั้นมาพระอาจารย์แวนก็ทำบุญบังสกุลให้ปีหนึ่งสามครั้ง
สามครั้งก็มี สี่ครั้งก็มี กลัวพ่อบัพพันทุกข์ สามปีจึงพ้นได้ ว่าอย่าง
นี้ พ้นหม้อนฮกได้

เนี่ยการหลงกินหลงนอน เล่นละครลิเกนั้นนะ บ่ได้หาโอกาส
ว่านั่นเป็นของดี ดีจริงๆแหละ แต่มันดีอยู่ในโลก ความดีอยู่ใน
โลก ความพอใจอยู่ในโลก ไปเสียใจอยู่ในหม้อนฮก อี้ย ถ้ากูรู้
อย่างนี้ กูก็ไปรักษาศีลแล้ว มันแก้ไม่ได้ มันตายไปแล้ว ตายไป
แล้วมันไปแก้บ่ได้บนหม้อนฮก เมืองเปรตเมืองผีมีแต่เสวยกรรม
นั้นแหละ บ้านเคยอยู่ก็ไม่ได้อยู่ บ่มีบ้านอยู่ บ่มีที่กินที่อยู่ที่นอน
เห็นมัยเปรตมีบ้านมัย ไปเห็นเปรต ไปรู้เปรต บ่มี เปรตผีบ่มีบ้าน
บ่มีช่อง เดินไปตามถนน ตามทางสามแพร่ง สี่แพร่ง อะไรชัก
อย่าง แຍ่งกันกินด้วย

วัดสำราญนิवास ชื่อไอ้แดง มันทำทานแล้วผีเปรตมาแย่งกิน
โม้ด บ่ได้กินซักชิ้น ผีเปรตเป็นพันตัวนะ มันทำทาน แล้วผีเปรต
มาแย่งกินมันก่อนหมัด บ่ได้กิน ทนทุกข์บ่ได้พ้น สุดท้ายมันก็
เลยสงสาร บอกให้แม่มันให้มาทำบุญวัดสำราญเด้อ เอาแบ่ง
อาหารให้ ไปฝั่งถนนสามแพ่ง อย่ามาแย่งกันนะ ของใครของ
มัน แยกให้เปรตพวกหนึ่งไปฝั่งไว้ถนนสามแพ่ง สามแยก บอก
ให้มันอย่ามาแย่งกัน สุดท้ายวันนั้นก็เลยทำตามที่มันมาบอก
มันก็เลยกินอาหารทิพย์ปรี๊ด หนีไปเลย พ้นไปเลย บ่มาบอกอีก
ต่อไป เนี่ยเป็นอย่างเนี่ย เปรตผีอะ บ่มีบ้านอยู่ บ่มีที่อยู่กิน เคย
นอนไม่ได้นอน เคยกินไม่ได้กิน เคยอยู่ไม่ได้อยู่ นี่เป็นอย่างนี้
พวกเปรตผีเห็นว่า สัมปะเวสีหรือว่าจิตเราร้อน บ่มีหลักบ่มีฐาน
บ่มีบ้านอยู่

ฉะนั้นที่พวกเราทั้งหลายพากันรักษาศีล ๕ นี้แปลว่าเรา
สร้างบ้านนะ สร้างบ้าน บ้านใจก็คือรูปร่างกายสังขาร บ้านใจก็
คือศีลนั้นแหละ ศีลเนี่ย ศีล ๕ เปรียบเหมือนเรามีบ้านห้าหลังห้า
ห้อง บ้านห้าหลังนะศีล ๕ เปรียบเหมือนเรามีบ้าน สร้างบ้าน ๕

หลัง ห้าหลังนี้ก็อยู่ได้สบายแหละ ศิล ๘ เท่ากับสร้างบ้าน แปด
หลัง ห้าห้องอันนี้แปดห้อง มันมีแปดห้อง เราอยู่ซักสามห้อง ห้า
ห้องให้คนเช่าก็ยังได้ นี่มีบ้านอยู่ ฉะนั้นเรามาทำนี่สร้างบ้านให้
เจ้าของอยู่ สร้างปราสาท สร้างวิมาน บ้านใจ บ้านใจก็คือศิลนั่น
แหละ บ้านใจก็คือรูปร่างกาย กายมาอาศัยรูปร่างกาย แต่ว่าอัน
นั้นเป็นบ้านของใจชั่วคราว ส่วนบ้านของใจจริงๆก็คือศิลนั่น
แหละ ท่านว่าปราสาท ฉะนั้นที่เรามีศิลก็แปลว่าเรามีปราสาท
เป็นที่อยู่ บ้านมีศิล

คนไม่มีศิลก็คนไม่มีบ้านอยู่ คนไม่มีศิลก็เปรียบเหมือนคน
ไม่นุ่งผ้า เปลือยกาย เปอตมันเปลือยกายเพราะมันไม่มีศิล
ทำไมบอกไม่นุ่งผ้า บ่มีศิล ไปขโมยผ้าเขา ไปหลอกเขา นี่เป็นต้น
ไม่มีผ้านุ่งผ้าห่ม เปลือยกายเพราะมันบ่ได้ทาน บ่มีศิล ขโมย
เรื้อยไปนั่นนะ ขโมยพ่อด้วยขโมยแม่ด้วย เผลอไม่ได้

อานิสงส์อทินนານี่บาปมากที่สุด บาปมากกว่าเขาหมด
อานิสงส์อทินนนานะ บาปมากกว่าเขาหมด ภัยแห่งภัยแล้งก็
เพราะบาปอทินนา เกิดใจแรงแงกกันก็เพราะบาปอทินนา เกิด

ราชภัยก็เพราะบาปอทินนานั้นแหละ บาปมากอทินนานะ น้ำ
ท่วม ลมพัดพังก็เพราะบาปอทินนา เกิดแห้งแล้ง ทุพภิกขภัยก็
เพราะบาปอทินนา เป็นหัวหน้าหมู่นะ เป็นเปรตพวกเนี้ย เปรต
พวกอทินนานะ มันแสดงขึ้นมามือเนี้ยเป็นเปรตนะ มือก็กำ บ่
แม่นแบนะ ไปอยู่เมืองเปรตเมืองผีพวกอทินนานะ เปรตอทินนา
นี้ มือมันบอกให้กำ กำอยู่นี้นะ เอาเข้าก็ไม่ได้ เอาออกก็ไม่ได้
เดินโซเซๆ เดินก็เดินเอาปลายตีนเดิน ขยิกๆ ย่างสนั่นพ่นพีนเป็น
หมิ่นเป็นแสน ชอบทำกรรมอันหยั่ง อทินนาคร่ำบ เป็นเปรตเป็น
ผีทุกขเวทนา พวกอทินนาเยอะ บาปมากด้วย พระพุทธเจ้า
พรรณนาไว้ละ อาตมาไปอ่าน โหสลดสังเวช บาป บาปมากที่สุด
ลักเงินพ่อเงินแม่

ไปเทศน์โรงเรียนตาบอด ตาบอดมันยังขโมยเก่งอยู่ หูหนวก
ด้วย ปีที่แล้วไปเทศน์โรงเรียนตาบอด มานิมนต์ไปเทศน์
โรงเรียนตาบอด พุดเถ! ยังขโมยเก่ง ตาบอดยังขโมยบ่ถอย
แสดงว่าอทินนานี้บาปมากจริงจริง บาปอย่างใด พ่อแม่ รับคำ
พ่อแม่ว่าจะทำอย่างนั้นๆ ไม่ทำซะ ขโมยไปเสีย ขโมยหนี แอบ

ไปเล่นแอบไปไหนไม่รู้ นี่ มันเป็นอทินนาเหมือนกัน อทินนามัน
มาก มากนะ มากมายกายกอง ฉะนั้นบาปมากกว่าเขา ฉะนั้น
น่าสงสาร

เหตุนี้พวกเราทั้งหลายที่หาโอกาสพากันเสียสละเวลา
นั่งหลับตาภาวนาพุทโธๆ ให้จิตสงบเยือกเย็นแล้ว ก็มองดู อะไร
พาทุกข์พายาก็ให้รู้ อะไรพาไปทุกข์ยากก็ให้รู้ รู้แล้วก็พยายาม
ละออกจากหัวใจของเรา ที่จริงมันจะละได้จริงๆ ตอนมันนั่งสมาธิ
ภาวนาเนี่ยแหละ ละได้แท้ ออกไปก็ละได้อยู่ แต่ว่าต้อง
ระมัดระวังเต็มที่ด้วยสติปัญญา เหตุนี้จึงว่าครูบาอาจารย์ ครู
บาอาจารย์พินให้หาโอกาสนั่งภาวนาจิตสบาย เมื่อตายไปทาง
นั้นก็ไปสวรรค์ บ่ได้ทุกข์เลย

ครั้งพระพุทธเจ้าฉันนั้น หลหลายร้อยคน นั่งภาวนาจิตสงบ
สบายแล้ว ให้คนอื่นมาตัดคอ ตัดคอไปเลย ตัดคอไปเป็นร้อยๆ
นะ ตัดคอ ต่อมาพระพุทธเจ้ารู้ขึ้นมา ว่าบางคนที่ไม่มีความ
ตัดไปเลย มันก็เลยบาปไปเสีย มันอยากไปนิพพาน อยากไป
สวรรค์เหมือนเขา แต่มันไม่ทำสมาธิจิตให้มันวางได้ จิตสงบ

สงบแล้วจิตมันวาง จิตมันวางเนื้อหาของเราเหมือนกับก้อนหิน
นะ มันหนักจริงๆ พระพุทธเจ้าว่า **ภารา หเว ปัญจักขันธา,**
ภาระหาโร จะ ปุคคะโล จริงๆด้วย เมื่อมันจิตสงบมันวาง จิต
มันวาง โอ้ย ของเราว่ามันหนักจริงๆ ดึงไม่ได้ด้วยนะ ไหวไม่ได้
ด้วยนะ ยกก็ไม่ขึ้น เราต้องเอามือยกขา ไม่ขึ้น มันหนักจริงๆ
เหมือนกับก้อนหินเลย เหตุนั้นครั้งพระพุทธเจ้าจึง เมื่อจิตสงบ
สบายเยือกเย็น จิตมันวางลงสงบถึงฐานแล้ว ให้เค้ามาตัดคอ
ไปสวรรค์ซะ ตัดคอไปสวรรค์ซะ จิตมันแน่นแล้ว มันทุกข์อะ มี
แต่เรื่องทุกข์

ฉะนั้นทางพุทธศาสนาจึงให้หาอุบายอยู่ในธรรมอยู่ในศีล
การอยู่ในธรรมอยู่ในศีลเปรียบเหมือนเราอยู่ในบ้านของเรานี้
หละ บ้านดีๆ นั่งเย็นสบาย ถ้าหนีจากบ้านออกไปเดินเพ่นพ่าน
ตากแดดตากฝน ถ้าไปถนนก็โดนรถชน อันนี้มันไปไม่อยู่ ทุกข์
ทนอยู่นั่นนะ ใจของเราเปรียบเหมือนลูกตะกร้อ เค้าเตะไปเตะ
มาอยู่นั่นหละ ใจเหมือนลูกฟุตบอล มันกลิ้งไปกลิ้งมาหยุดให้

เขาตะนั้นนะ ตะไปตะมาอยู่ที่นี่แล้ว จิตใจของเรามันเป็นอย่าง
นั้น

ฉะนั้นใจไม่อยู่ ใจไม่มีพุทธโธ ใจไม่สงบ ใจไม่ตั้งมั่น จึงไม่มี
อำนาจ ไม่มีปัญญาที่จะเกิดขึ้นได้ เปรียบเหมือนน้ำที่มันอยู่ใน
โถ่งในไห มันกระเพื่อม ดันอยู่นั้นนะ มันมองไม่เห็นหน้าตาของ
เราหรอก ไม่มองเห็นรูปที่จะมาผ่าน หรือกระจกเงากระจกนั้น
มันเต็มไปด้วยโคลน เต็มไปด้วยเขม่า เราไม่มาขัดให้มันใสก็มอง
ไม่เห็นอะไรซักอย่าง ถ้าเราขัดแล้ว กระจกเงานั้นมันใสแล้ว
ยกขึ้นบานใหญ่ๆยกขึ้น คนเดินผ่านมาเห็นหมด คนลักษณะใด
เป็นอย่างใด เห็นหมด ยกกระจกขึ้นแล้วเห็นว่าฉาน เห็นว่า
ญาณ เห็นว่า ถ้าไม่ต้องการก็ไปเก็บซะ เอาคว่ำไว้ซะก็ไม่เห็น
หละ

ฉะนั้นบางคนเค้าใจมตีนะ ใจมตีครูบาอาจารย์ว่าเพ็ญรู้ ไป
แล้วไม่รู้อะไร ที่จริงคนเราเพ็ญรู้ก็เห็น เพ็ญเก็บกระจกไว้ ก็เหนื่อย
เหมือนกัน ดูแล้วมันก็มาหามันเหนื่อย เพ็ญเก็บซะ ไม่ดูหละ เข้า
ที่เอากำลัง มันก็ไม่รับรู้อะไร สบาย มันเมาแต่ไปหาบ ไปดูแต่สิ่ง

ภายนอกมันก็เหนื่อยเหมือนกันแหละ งานภายนอกเป็นงานที่ไม่ได้ ทำแล้วก็หมดไป ทำแล้วก็หมดไป หมดไปๆ เหมือนกันกินข้าวกินน้ำ ก็ถ่ายออก กินปลา ก็ถ่ายออกไป ถ่ายออกไป กินมาก ก็ถ่ายมาก กินน้อยก็ถ่ายน้อย ทุกข์มากทุกข์น้อยตามลำดับนั้นแหละ

เพ็ญยังว่ากินเหมือนเปรต กินเหมือนเปรตนี่หลวงตาไปเห็นแล้ว อาจารย์ชัย ? ผีมันเข้าเยอะ มันหิว มันมาแย่งข้าวกินกับผู้หญิงคนนั้นนุ่งขาว มันมาเข้าที่ละสามตัว สี่ตัว ห้าตัว สิบตัว เป็นสิบ มันหิว ข้าวกาละมังนี่ กะละมังยกสองคนมังนะ มันใหญ่เอามากินซะหมดกะละมังนะ กินหมดแล้วผีออกไปหายหมด เข้าในท้องผู้หญิงคนนั้น บ่มีซั๊กแม่แต่เมล็ดเดียวเลย ท้องบาน ๑๑ โมงมากินใหม่อีก ผีกินหมด กะละมังหนึ่ง โถ เด็กน้อยสามตัวนี้ห้ามพอดีแหละ เจอผีตัวนี้กินหมด เมื่อผีออกหนีแล้ว เข้าในท้องคนที่ทรง คนที่ผีเข้า ไม่มีทรง หิวจัดมากินใหม่ธรรมดาอีก กินเหมือนเปรต กินเหมือนผีนั้นแหละอันนี้ก็ไปเห็นมา ไปรู้มา ใ้ นี่แหละเป็นจริง กินมาก กินเหมือนเปรตเหมือนผี

ที่ลำปางก็มี ฝัมน้ําเข้า คนเมืองเกาะคา เขามีชื่อว่าสาวงาม
เมืองเกาะคา ชื่อว่าอารี สาวงามอารีน่ะฝักก็ชอบ ฝักก็รักเหมือนเรา
นี่แหละ อารีวันนั้นมันมานิมนต์พระ นิมนต์พระไปทำบุญบ้าน ฝั
มน้ํายูริมทาง มันตายโหง วิ่งเข้าเลย วิ่งไปเป็นเมียมัน เป็นฝั
มน้ํานะ อยู่那儿เลย เอาแล้วเดือดร้อนแล้ว กินข้าวเป็นกะละมัง กิน
อาหารเป็นกะละมัง โถๆๆ กินเหมือนเปรตเหมือนผี เนียมันมี
จริงๆเสียด้วยนะ

แล้วฝักกินเศษนี้ก็มี ที่เกาะคานั้นน่ะ เราใส่บาตรข้าวตก
อาหารตก ขนมตกนี่นะ มันคอยแอบกินติดตาม อันนั้นสามปี
มาแล้ว ชื่อยายสม มาใส่บาตรพระ ขนมน้ํนตก แกก็ไปเก็บเอา
มา ฝัมน้ําไม่ได้กิน มันโกรธโมโห วิ่งเข้าแกเลย วิ่งเข้าเลย วิ่งเข้า
สิง ตาแดงหริ่มๆ เขาเอามาที่วัด เขาพามาที่วัด มานั่งพูด ตาแดง
เป็นไฟเลย จะกินอะไรบอกมา จะเอาให้กิน บอกมา มันก็
นั่งบ่นวัน สุดท้ายมันบอก ขนมเก็บทำไมเพิ่นว่า ขนมเก็บทำไม
เก็บมาแล้วก็ไมรู้ ก็ไม่เห็นนี่ เขาไม่เห็นเจ้านี่ เขาไม่เห็นแกนี่ เขา
ก็เก็บมาสิ เขาไมรู้หรือก มันว่า เก็บแล้วมันไม่ได้กิน มันก็ไปเสีย

มันโกรธนะ ผีพม่า ไม่พอ ผีเจ๊กอีก เข้าสองตัว ผีไทยอีก ปีนั้น
หมดผีที่เข้า สุดท้ายก็เลยทำบุญทำทานแผ่กุศล ดีไป เนี่ยผีกิน
เศษข้าวตอกนี้มีเยอะ เปรตนะ เป็นเปรต แต่เราไม่เห็นนะ เลยมา
ภาวนา มีแท้ว หลวงตานี้เคยไปอ่าน แต่ยังไม่เชื่อนะ ตอนแรกไม่
เชื่อ มาเห็นเข้า โอ้ย มันเป็นจริงหมดทุกอย่าง นี่ความเป็นมานะ
เล่าเรื่องเปรตเรื่องผี

ฉะนั้นท่านพ่อสัจจะว่าคนเราร่างกายของเราเป็นเหมือนผี
เป็นเหมือนเปรต หิว หิวอยู่เรื่อย นั่นก็หิว นี่ก็หิว เปรตมันชอบหิว
หิวๆ เปรตผีปีศาจมันหิว เดียวก็หิวอยู่นั้นๆ กินอยู่นั้นแหละ อันนี้
ก็เมื่อเพื่อนเทศน์แล้ว มาถูกมาดูคนทั้งหลาย มาดูตัวเรา มันถูก
มันหิวน้ำ หลวงตานี้เป็นเปรตหิวน้ำ กินข้าวแล้วหิวแต่น้ำ หิว กิน
แล้วก็หิวอยู่นั้น ก็เลยมาถูกที่ครูบาอาจารย์ว่า ร่างกายเปรียบ
เหมือนเปรตเหมือนผี มันหิว มีแต่หิว มันเป็นเปรต มันมีอยู่ในตัว
เรานี้แหละ เดียวก็หิวเดียวก็โหย ชอบร้อนด้วย ร่างกายเปรียบ
เหมือนสัตว์หม้อนอกเพื่อนว่า ชอบร้อน กินของร้อน อันนี้ครูบา
อาจารย์ท่านเทศน์ไว้ มาตรองพิจารณาดูมันถูกหมดทุกอย่าง

พุดโถๆ มันแน่นแล้ว มันถูกแล้ว มันมาเข้าตัวเจ้าของหมด บาง
คราวก็เป็นเปรต บางคราวก็เป็นผี บางคราวก็เป็นสัตว์ บาง
คราวก็เป็นเทวดา บางคราวก็เป็นพรหม มันเป็นอย่างนี้จิตของ
เรา เป็นนั่นเป็นนี่เรื่อย ไม่เที่ยงแท้แน่นอน

พระพุทธเจ้าจึงว่า **จิตตั้ง อะสารัง สารวะ กาทัพพัน ติ**

ท่านว่า จิตของเราหาสาระแก่นสารไม่ได้ จงทำให้เป็นสาระแก่น
สารเถิด ให้จิตยินดีพอใจ ใจยินดีพอใจในการให้ทาน ยินดีพอใจ
ในการรักษาศีล ยินดีพอใจในการเจริญกรรมฐานภาวนา มันอยู่
นี่ พุดโถๆ อันนี้แปลว่าจิตมีฐาน จิตมีที่พึ่ง เอาอันนี้เป็นหลัก เอา
อันนี้เป็นฐาน เป็นที่พึ่ง อย่าไปเอาสิ่งภายนอกเป็นที่พึ่ง

แต่ส่วนมากถ้าไม่มีปัญญา ก็เอาสิ่งภายนอกเป็นที่พึ่ง
ส่วนมากนั้นเอากิเลสเป็นที่พึ่ง เอากิเลสเป็นที่พึ่ง โทสัง สรณัง
คัจฉามิ โภธ เออสรณะ เอากิเลสเป็นที่พึ่ง โทสัง สรณัง คัจฉามิ
เห็นว่า เอากิเลสเป็นที่พึ่ง โภธร้อนแล้วบ่น บ้างที่โภธแล้วไปตี
เขา หาว่าเจ้าของแก่ง โภธแล้วไปด่าเขา หาว่าเจ้าของแก่ง ที่จริง

สร้างหม้อนฮกทั้งนั้น อันนี้เห็นว่าเอากิเลสเป็นที่พึ่ง โทสัง สรณัง
คัจฉามิ

เห็นว่า โลกัง สรณัง คัจฉามิ โลกได้มาก ว่ากุดี เห็นก็ว่าหละ
ที่จริงมันเป็นเหตุแห่งบาป เหมือนโตเทยยะพราหมณ์มหา
เศรษฐี มันโลกมาก ไม่(ทำ)ทานเลย ทานนิดๆหน่อยๆ สุดท้าย
ตายจากเศรษฐีไปเกิดเป็นหมา ตายจากหมาไปตกหม้อนฮกต่อ
เดี๋ยวนี้ยังไม่พ้นนะ ยังนรกต่อ เนียมมันไม่ทาน จึงว่ามันเพราะ
ความเอากิเลสเป็นที่พึ่ง เอากิเลสเป็นสรณะ โลกมาก หว่า
เจ้าของดี เจ้าของเก่ง มันก็ดีอยู่ในโลก แต่ว่าตายแล้วไปตก
หม้อนฮกนะสิ เตือดร้อนแล้วบ่นี้ มันไม่มีความหมายเลย เงิน
ทองข้าวของนั้นนะ

ชีวิตของมนุษย์ของเรามันไม่ถึงร้อยปี อย่างมากก็ร้อยปี แต่
ว่าไปทนทุกข์เวทนา มันหิวมันโหย มันทุกข์มันยากอยู่ในเมือง
นรกเป็นแสนปีล้านปี มันจะคุ้มค่ามั๊ย คุ้มค่าหรือไม่คุ้มค่า เรามี
ความสุขในโลกแค่ไม่ถึงร้อยปี แค่อายุไซเป็นอายุไซ แต่ไปทน
ทุกข์อยู่ในหม้อนฮกอยู่หลายแสนปี แสดงว่าใช้ไม่คุ้มค่า

เมื่อไม่คุ้มค่าก็ ใ้ นาสงสารสลด ไม่ควร ...หาวิธีกำจัดแล้ว
กำจัดความโลภด้วยการให้ทาน กำจัดความโกรธด้วยการรักษา
ศีลเจริญกรรมฐานภาวนา กำจัดความหลงด้วยการรู้ กำหนดรู้
สร้างสติ สร้างสติปัญญาให้มันรู้ด้วยใจ มีศีล สมาธิ ปัญญาเป็น
ต้น อันนี้เป็นหลัก ฉะนั้นจึงว่าบุญนะเปรียบเหมือนพ่อเหมือนแม่
เหมือนครูบาอาจารย์ มันเปรียบเหมือนน้ำ เป็นของเย็น กินเวลา
ไหนก็เย็น อาบก็เย็นกินก็เย็น ชำระด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง ชำระขี้
เหงื่อขี้ไคลออกได้หมด เป็นผู้ใสสะอาดได้ก็เพราะน้ำ ฉะนั้นน้ำก็
คือการให้ทาน น้ำก็คือการรักษาศีล น้ำก็คือการเจริญภาวนา
สร้างบุญ(เทพจบ)

ที่มา: <https://youtu.be/3M4hSCDooXM>